

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DOSSIER DAELEMANS

(The Late Mr. Larrington)

Thriller in drie bedrijven

1880
door

Mary Wheeler

vertaling : Jozef Bossaerts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2000
Nr.1121

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enkele dagen voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteursrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/Mary Wheeler

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES:

FONS DAELEMANS : directeur. Zeer ambitieus. Gaat over lijken
 JOS BOENDERS (50 jaar): conciërge. Deze rol moet in dialect gesproken worden.

ELS BOENDERS: zijn vrouw (50)

JOHN DE PEUTER (30'er): chef export. Heeft een oogje op Sophie.

MARLEEN CARLIER (40): directiesecretaresse.

SOPHIE MOENS (25): secretaresse van Daelemans en Meranti.

EDWARD MERANTI (50): president en zaakvoerder.

MARC DOREKENS (60) : boekhouder.

FRANK BIJVOETS (40): Verkoopdirecteur.

KATHLEEN JOOSEN (19) : een vroegrijpe typiste.

MARIA DAELEMANS (40): Rijke vrouw van Fons Daelemans.

INSPECTEUR JEAN MORTIER (40)

BRIGADIER FRÉDÉRIQUE "FRED" BAECKELANDT DE MEYER (28):
 slaat haar beroep zeer hoog aan.

Het stuk speelt zich af in het kantoor van Fons Daelemans, op de derde verdieping van het oude gebouw van Meranti N.V. in een vervallen stadsdeel.

Eerste bedrijf: scene 1: de avond van vrijdag 24 december
 scene 2: woensdag morgen, 29 december

Tweede bedrijf scene 1: 48 uur later
 scene 2: later, dezelfde dag

Derde bedrijf scene 1: enkele minuten later
 scene 2: de volgende morgen.

Tijd: het heden.

I N L E I D I N G .

Het kantoor van M. Fons Daelemans, algemeen directeur van Meranti N.V. bevindt zich op de 3de. verdieping van het gebouw. Het bedrijf, een kleine Antwerpse onderneming, is gespecialiseerd in siertegels. De gebouwen hebben echter betere dagen gekend. Ze werden op het einde van de 19de eeuw gebouwd volgens de toen heersende belle époque-mode. Het geheel dat er vroeger riant en proper had uitgezien, moest nu een soort verwaarloosde chique symboliseren.

Het gelijkvloers, een deel van de tuin en de binnenplaats doen dienst als magazijn. Een aanpalend gebouw, ook eigendom van Meranti N.V. staat leeg, net als de meeste gebouwen in de buurt; klaar om gesloopt te worden. In 't kader van de stadsvernieuwing waren er reeds plannen in die richting. (Deze informatie zal belangrijk blijken.)

Het stuk speelt zich af in de kersttijd, meer bepaald de 24ste december, op een vrijdagavond.

In Daelemans'kantoor bemerken we twee deuren. Eén, 'de buitendeur', geeft uit op de gang; de andere, "de binnendeur", is de enige toegang tot M. Edward Meranti's kantoor, de president van het bedrijf. De achterste muur heeft een grote raam met een lage vensterbank. Het kantoormeubilair is sober, functioneel gehouden. Daelemans'bureau is een luxe-uitvoering van Sophies dactylotafel, Daelemans'secretaresse. Rechts in de achterste hoek zien we een kleerkast, met een verstelbaar achterpaneel. Op het kantoormeubel van Daelemans prijkt een massief zilveren aansteker, met de initialen'FD'. Allerlei rookwaren staan netjes geschikt in een houder. Verder zien we twee telefoons, asbakken en een doos dure sigaren, in geschenkverpakking, met een attentiekaart van de schenker. Op de dactylotafel staan naast de klassieke benodigheden, ook een IBM-schrijfmachine en een witte telefoon. Dezelfde als Daelemans'binnen-

lijntoestel. Naast elke tafel staat een prullemand. Allerlei foto's hangen tegen de muren. Daelemans als golfspeler, speechend op een V.B.O. -meeting.....

Als het doek opgehaald wordt, komt het lichtschijnsel van de lamp op Daelemans'bureau. Els Boenders, de 50-jarige werkster komt op langs de 'binnendeur'. Jos Boenders, de onderhoudsman, is haar echtgenoot. Els draagt een stofzuiger, een stofdoek en een grote plastic vuilzak. Ze gaat naar de 'buitendeur'.....

E E R S T E B E D R I J F.

Scène 1.

ELS: Jos ?..... Jos ?

JOS: (achter - geïrriteerd) Jaa ? Wat is't ?

ELS: (verzoekend) Kom es. Ik ben in Daelemans kamer.

JOS: (steeds onzichtbaar en onduidelijk sprekend - hij is immers licht dronken.) Ja, en dan ?

ELS: Ik heb de kamer van de baas klaar, schat? Ik laat de dweil en zo, dan kan jij't hier afwerken.

(Jos verschijnt langs de 'buitendeur'. Hij is om en bij de 50.)

JOS: (geïrriteerd) Ik heb de vieze troep in't hoofdkantoor al gekuist. De viespeuken.

ELS: Je hebt er toch zelf aan meegeholpen. 't Was toch leuk van ze ons ook te vragen.

JOS: Da's maar juist. Wij zijn ook personeel, niet ?

ELS: Ja... maar.....

JOS: Niks te "maren". Horen we d'r bij of niet ?

ELS: Maar, natuurlijk

JOS: Ze weten wel waarom. Ons uitnodigen om nadien ons, hun vuile boel te laten opruimen.

ELS: Da's ons job, Jos.

JOS: Kantooronderhoud is ons job, niet vuilnisdienst spelen bij uit de hand gelopen feestjes.

ELS: 't Is al goed, als jij maar kan zaniken, hé ?

JOS: 't Is toch zo, waarom moeten we't hier vanavond nog opruimen ? Weet je nog wat je daarstraks zei ? 'Als't straks uit is, 'zei je, nemen we onze jassen en als de wind ervan door en met de bus naar de G.B. Weet je nog ?

ELS: Jaja, ik weet het. Achteraf gezien is't beter zo, anders had je't tijdens de feestdagen moeten doen. Dan had je't

dinsdagavond moeten opruimen.

JOS: Dat had ik zeker niet gedaan en als't hier'mensen' (nadruk) zouden zijn, hadden we twee dagen extra gekregen. Ach, wat wil je ?

ELS: Joske.... als we doorwerken, kunnen we best nog naar de G.B.

JOS: (snuift, ruikt) Ruikt't hier niet naar amandelen ?

ELS: Maar nee. 't Is al jenever wat jij ruikt.

Schiet op, Jos.

(Els gaat af.)

JOS: (Rommelt nog wat bij Daelemans tafel. Hij neemt enige sigaretten uit de houder en steekt ze in het bovenzakje van zijn jas. Hij bemerkt de attentiekaart op de doos en leest) 'Veel liefde.... Sophie' (Legt het kaartje neer.) (Smalend) Stomme tr.... Jij nu en zoveel anderen, en hij maar Don Juan spelen.

(Hij grijpt opnieuw naar de doos om een sigaar te nemen, maar bedenkt zich en zet het doosje terug waar het stond. Stapt naar de bar en neemt geniepig een teug van de jeneverfles, sloft naar de 'buitendeur' en schakelt het grote licht in.

Slentert naar de tafel en maakt de prullemand leeg.)

(Jos bemerkt niet wat het publiek ziet: het levenloze lichaam van Daelemans achter het bureau. Als Jos voorwaarts leunt bemerkt hij het lichaam. Hij deinst achteruit, hapt naar lucht en buigt dan over het lichaam.)

Lozo, M. Daelemans heeft er ook eentje teveel op, héhé.

(Peinzend) Een raar plekje om je roes uit te slapen.

(Het dringt nu pas door dat er meer aan de hand is.)

Els.... Els.... ELS (Doet enige passen heen en weer, keert terug zonder naar het lichaam te kijken.)

ELS: (komt op, geïrriteerd) Wat is er nu weer aan de hand ?

JOS: Kijk.... daar. (Wijst in Daelemans richting)

ELS: Lieve god. Is hij bezopen ? Jaja, dat komt er van.

JOS: 't Kan wel, ofwel.... (Ze kijken elkaar sprakeloos aan)

ELS: Ik.... denk niet dat..... hij alleen maar.... dronken is.

JOS: Je bedoelt dat hij.... (het woord-dood-wordt verzwegen)

ELS: We halen er beter een dokter bij.

JOS: Een dokter ? Maar als

ELS: (Kordaat) Ja, natuurlijk een dokter, de dokter met wacht-dienst.

JOS: Da's niks voor Daelemans, hij heeft het niet erg op met vreemden.

ELS: Als Daelemans dood is, zal hij d'r niks van merken.

JOS: Denk je dat hij.... dood is ?

ELS: (Aarzelend) Daar lijkt het op, ja.

JOS: Waaraan zou hij gestorven zijn, Els ?

ELS: Weet ik het ? Ik ben geen dokter en laten we er nu maar een vinden. Waar is de Gouden Gids ?

JOS: Hier niet. Hij (Wijst naar Daelemans) zocht toch niks op. Hiernaast misschien bij Meranti. (Els verdwijnt door de 'bin-nendeur'.)

(Jos plaatst de plastic vuilniszak op de zetel, zelf zorgt hij ervoor niet in de buurt van het lichaam te komen.)

(Els komt op, een telefoonboek in de hand.)

ELS: Weet jij een dokter in de buurt ?

JOS: Neen, maar kijk in de Gids.

ELS: Ik bel de 900.

JOS: De 900 ? Da's de brandweer.

ELS: De 900 is voor ALLE spoedgevallen en dit lijkt me er een, niet ? (Els grijpt de hoorn op Daelemans bureau.)

JOS: Hmm, een ogenblikje.

ELS: Wat nu ?

JOS: (Kijkt argwanend naar het dode lichaam.) En als hij nu es niet natuurlijk - of hoe noemen ze dat - gestorven is ?

ELS: (Even sprakeloos en dan automatisch) Je bedoelt.... dat hij... vermoord werd ?

JOS: Jaa.

ELS: Doe niet gek, héé. Er is geen bloed te bespeuren. (Geen bloedsporen)

JOS: (Gejaagd, angstig) Hoeft dat misschien ? Je hoeft niet iemand'omver te blazen' om'm te vermoorden. En je vergeet blijkbaar dat Daelemans niet erg populair was.

ELS: Dat gebeurt wel meer, dat mensen mekaar haten. Men vermoordt ze nog niet meteen.

JOS: Goed (naar't lichaam wijzend), maar hij is toch'koud', niet soms ?

ELS: Dat wel, en.....?

JOS: En... Dan heb je geen dokter meer nodig, maar de rijks-wacht !

ELS: (Denkt na) Ik geloof dat ik het begrijp.

JOS: En je weet ook hoe die reageert, als ze een lijk vinden.

ELS: Zij niet alleen.

JOS: Geen tijd voor grapjes, hé.

ELS: Oké. Laten we't boeltje opknappen en jouw overvloedige af-drukken verwijderen.

JOS: Dan hebben we werk tot morgenochtend. Overal zijn er af-drukken.

ELS: Hoe bedoel je ? Overal op 't bureau, de fles, de aanste-ker ??

JOS: (Paniekerig) Godverd.....

ELS: (Kordaat) Kom, niet zeuren. Eerst alles schoonvegen.

(Els start bij Daelemans bureau, grijpt naar de sigarendoos)

De sigaren ook ?

JOS: Ik heb er geen genomen. 't Is een geschenk van Sophie.

(Els laat de sigarendoos, draait zich naar de bar en wrijft de jeneverfles schoon.)

ELS: Ziezo, dat is voor mekaar. Jos, in de toekomst zou ik graag....

JOS: Els, andermans drank laat ik.

ELS: Laat ze nu maar komen.

JOS: Els, luister eens.

ELS: Wat ?

JOS: Luister en onderbreek me niet, wil je ?!

Als we nu daarstraks hadden gedaan wat we daarnet zeiden. Als we dadelijk na het feestje naar de G.B. waren gegaan, dan hadden we niet geweten dat.... (wijst naar Daelemans) hij.....

ELS: (Traag sprekend) Juist, dan hadden we niks geweten.

JOS: Als we'm nu'smeren' en ons gedeinst houden tot na Kerst-mis..... Niemand weet hier iets vanaf.

ELS: Je bedoelt.... hem laten liggen.... tot na de Kerst ?

Maar ze beginnen paswoensdag opnieuw. Da's over 4 dagen. Dat.... dat kunnen we niet.... (huivert bij de gedachte)

JOS: (Zelfverzekerd) Natuurlijk kunnen we dat. Ik ga mijn vin-gers hier niet aan branden hoor. Ik heb er een gekend, die vond een dode in't kanaal. Had er niets mee te maken,

maar ze hebben hem 3 dagen ondervraagd. Neenee, Els, mij niet gezien. Gebruik je verstand, kind, iedereen weet dat we geen maatjes waren met Daelemans.

ELS: We waren de enigen niet.

JOS: Nee, maar we zijn de enigen hier.

ELS: Goed, goed.

JOS: Hoelang heb je nog nodig ? Voor je klaar bent ?

ELS: Nog een paar minuten.

(Els gaat af langs de 'buitendeur'.)

(Jos knipt de bureaulamp uit.)

JOS: (Buigt naar het levenloze lichaam.) Welterusten, Daelemans
Je hebt wat je zocht.

(De lichten doven tot complete duisternis volgt.)

(Enige minuten later verschijnt Jos weer, hij knipt de grote lichten aan. De ruimte is dezelfde als voorheen, echter.... het lichaam van Daelemans is verdwenen. Jos acteert zenuwachtig. Hij kijkt in het rond, alsof hij iets zoekt. Bemerkt de achtergelaten vuilniszak en grijpt hem. Pas nu bemerkt hij dat het lichaam verdwenen is. Aarzelt... staart naar de bewuste plek, loopt dan weg en roept)

ELS.....ELS

ELS: (Achter) Wat nu weer ? Ik kom al.

(Leunt vertwijfeld tegen de deurplint)

(Els verschijnt) Jij bent gek zeker, ik heb je gezegd buiten te blijven.

JOS: Ik vergat de vuilniszak.

ELS: Waarom riep je me kom (maakt aanstalten weg te gaan)
met dat lijk krijg ik nog last van zenuwen.

JOS: (kijkt haar strak aan.) Welk lijk dan ?

ELS: Welk lijk ? Dat daar, tiens.

JOS: Het zijne ? (Wijst naar de lege plek.)

ELS: (Slaat de hand voor de mond, sprakeloos, angstig) Onmogelijk ? Hoe ?

Wat.... wat nu ? (Laat zich op de canapé vallen.)

JOS: (Starend naar de lege plek.) Els, hij was toch dood ?

ELS: (Onzeker) Wel, ja.... eh.... ik was er zeker van.

JOS: Ja, dan.....

ELS: (Gejaagd) Wat dan ?

JOS: (Bijna fluisterend) Dan zijn we hier niet alleen.... dan is er nog iemand.

ELS: Dat kan niet. Ze zijn allemaal.....

JOS: Doden kunnen niet wandelen, hoor.

ELS: Nee.

JOS: Dus iemand heeft hem versleept.

ELS: Maar we hebben ze toch allemaal zien vertrekken ?

JOS: Behalve Daelemans, hem hebben we niet weten vertrekken. Heb jij hem zien weggaan ?

ELS: Oké, we weten het niet met zekerheid.

JOS: Dat wil zeggen, dat we denken dat iedereen naar huis is, maar dat het zo niet hoeft te zijn ?

ELS: 't Zou kunnen dat iemand opnieuw is binnengeslipt. De meesten hebben een sleutel. Maar dan hadden we't gehoord.

JOS: Dat hoeft niet (noodzakelijk).

ELS: Ja, wat nu ?

JOS: Ik weet het niet meer. (Gelaten) 't Is me allemaal niet meer duidelijk. En ik weet niet wat me het meest beangstigt: dat dode lichaam, toen het er nog lag, of die lege plek ?

ELS: Veronderstel dat hij niet dood was..... is ? Dat hij is weggekropen.....

JOS: (Onderzoekend rondkijkend) Waarheen ?

ELS: Weet ik ook niet. Maar hiernaast ?

(Jos gaat naar de 'buitendeur' schakelt het licht in, kijkt doet licht uit en sluit de deur.)

JOS: Daar is niemand.

ELS: In de kleerkast ?

JOS: Denk toch eens.... toch niet in de kleerkast.

ELS: Ga kijken.

(Jos trekt de deur open, een regenjas valt, tegelijkertijd gekrijs van Els)

JOS: Hier ook niet, dus niet op deze verdieping.

ELS: De W.C. misschien ?

(Jos af langs de 'buitendeur', komt enige ogenblikken later terug)

JOS: Niks te zien, tenzij men hem heeft doorgespoeld.

ELS: (Te gespannen om op het grapje te reageren.)

Jos, niemand kan binnenkomen, zonder dat we't zouden gehoord hebben. Je moet langs't hoofdkantoor en ik ben de

- ganse tijd, daarnaast, in de keuken geweest.
- JOS: Behalve.... dat we hier niet de hele tijd zijn geweest.
- ELS: Ja.... jij hebt het leeggoed teruggebracht.
- JOS: Al bij al, daarstraks lag Daelemans daar dood en nu is hij verdwenen.
- Alleen jij en ik zijn hier geweest.
- ELS: Jos, een lijk kan niet zomaar verdwijnen.
- JOS: Dit blijktbaar wel, tenzij het door't venster gevallen is.
- ELS: (Naar 't raam kijkend.) En't nadien heeft afgesloten, zeker ?
- JOS: 'k Zal toch maar eens kijken. (Jos af langs de 'binnendeur', licht aan en uit. Jos keert terug.)
Raam gesloten.
- ELS: Dan blijft slechts het W.C. - raampje over, maar kan amper een kat doorheen.
- JOS: Maar goed dat we de 900 niet hebben gebeld, we hadden hier mooi voor joker gestaan. Eerst een overlijden melden en nadien is er niks te bespeuren.
- ELS: (Onwennig en bezorgd) Wat nu ?
- JOS: Wat we van plan waren, tiens. Verdwijnen.
- ELS: Ja, en zo snel mogelijk Jos ?
- JOS: Ja, wat ?
- ELS: Ik heb niet veel zin om dinsdagavond terug te komen.
- JOS: Nee, ik ook niet. Als we woensdag een vroege bus nemen, zijn we tijdig hier om de verwarming aan te zetten.
- ELS: (Het hoofd schuddend) Ik mag er niet aan denken de nacht hier door te brengen met hem.
- JOS: Ik ook niet. Wat kan verdwijnen, kan weer verschijnen.
- ELS: 't Is net alsof ik droom.
- JOS: Nee, nee. We hebben'em beide gezien. Daelemans lag dood achter zijn tafel en nu is ie plots verdwenen. Iets wat wij ook gaan doen.
- ELS: Juist.
(Jos begeeft zich naar de 'buitendeur', nu vergeet hij de vuilniszak niet.)
(Els mijmert nog even bij de plaats waar Daelemans lag.)
Mijnheer Daelemans, mijnheer Daelemans toch.....
- JOS: Els.... Els.....
- ELS: Ik kom..... Ik kom.

D O E K.

Scène 2.

(Woensdagochtend

Terwijl het doek opgehaald wordt, zien we Marleen Carlier, 40 jaar, directiesecretaresse, het 'buitenlijn' - toestel opnemen.)

MARLEEN: Ja, juist, met Meranti N.V. Ik vrees van niet. U spreekt met juffrouw Carlier. Zijn secretaresse, ja.... U weet wel, kersttijd. Het magazijn blijft gesloten, ja. Na Nieuwjaar Ik begrijp het.... Natuurlijk.... (Charmant-achtig) Misschien vinden we nog wel wat. Geeft u mij de referentie nummers en ik laat u terug opbellen. Neenee..... Ja, u dient ze dan wel zelf af te halen. Dat is geen probleem ? Dank u wel, hoor. (Trekt een grimas naar de hoorn, scheurt een papiertje van de blocnote en maakt enige notities. Neemt nu de 'binnenlijn' en vormt een nummer.)
 Hallo..... Ja.... Eindelijk, ik dacht er alleen voor te staan vandaag - John - is Frank Bijvoets in de buurt ? Nog niet ? Ja, kan je iets opnemen voor hem ? P.V.B.A. Meesters wil 10 pakketten, nr. 878.... Ja, nr. 878. Ze deden nogal moeilijk toen ik zei dat het magazijn in feite gesloten is, laat ze dus iets weten i.v.m. de levering.... Ja.... Ze weten dat ze't zelf moeten afhalen. Dank je. Hoe was Kerstmis ? Ik ? Ach, dat ging wel, 't was wel verschillend van vorige jaren. Een nichtje van me diende dringend opgenomen te worden en ik heb dan maar 'vervangmoeder' gespeeld..... Jaja, dan is't hier rustig.
 Ik vraag me af waar ze de energie blijft halen, met die twee bengels. (Lacht)
 (Terwijl Marleen verder praat, verschijnt Sophie via de 'buitendeur'. Zij is het dactylomeisje, ze is ongeveer 25. Begeeft zich naar de dactylotafel.)
 (Marleen legt de hoorn neer.) (Vriendelijk) Morgen, Sophie.

SOPHIE: Morgen, juffrouw Carlier, hoe is je nichtje ?

MARLEEN: Haar toestand is oké, veel rusten nu, hé.

SOPHIE: Mama vond het zo spijtig dat je met Kerstmis niet kon komen.

MARLEEN: Ja, dat vond ik ook, maar 't kon niet anders. Is Inge al verschenen ? 't Automatisch antwoordapparaat staat nog ingeschakeld.

SOPHIE: Dat is nu al een tijdje zo, 's avonds.

MARLEEN: (gemaakt verwonderd) Ach, zo ? Waar blijft ze toch ?

SOPHIE: (Sussend, wetend dat wat ze nu vertelt niet goed valt.)

Daelemans gaf haar een dag vrij, om d'r familie te bezoeken.....

Die wonen aan de kust.

MARLEEN: Mooi van Daelemans, maar hij had er wel iemand van op de hoogte mogen brengen.

SOPHIE: Hij beschouwde het zelf niet als een volle werkdag. Na de vergadering zou iedereen naar huis mogen. Begrijp je ?

MARLEEN: Jaja, daar gaat het niet om. Hij diende me op de hoogte te houden. Ik word verondersteld de afdeling "personeel" te 'runnen'. Sophie, verbindt deze lijn dan maar met het hoofdkantoor beneden. Leentje kan de telefoon opnemen en jij kan dan doorwerken.

SOPHIE: (Verveeld met de situatie) Leentje zal ook later komen.

MARLEEN: Nee toch ? Maar, dat is te belachelijk ! Daar zal ik hem over aanpakken, als hij opdaagt. Of heeft hij zichzelf de rest van de week vrij gegeven, zonder het iemand te vertellen ?

SOPHIE: Neenee, dat zal niet en.... ik kan de telefoon erbij nemen, hoor.

MARLEEN: Dan mag hij nu wel gaan verschijnen. Hij weet dat M. Meranti zijn vakantie heeft onderbroken om deze vergadering bij te wonen. We dienen dringend een nieuw pand aan te kopen vooraleer dit hier (wijst rondom zich) instort.

SOPHIE: Zo erg is't nu ook niet.

MARLEEN: Hier gaat het nog, omdat het ietwat onderhouden wordt. Hiernaast is't een krot, vandaar dat het volledig is afgesloten.

Spijtig want we kunnen best meer magazijnruimte gebruiken.

SOPHIE: Ik heb het nooit in gebruik geweten. Staat het volledig leeg ?

MARLEEN: Wat oude rommel en tonnen dossiers waar niemand naar uitkijkt. 'Veiligheid en hygiëne' heeft ons al meermaals op't gevaar gewezen.

SOPHIE: 't Zou wel leuk zijn, zo'n splinternieuw gebouw.

MARLEEN: In zekere zin wel, ja. Ach, 't is misschien sentimenteel van me, maar 't is hier zo'n vertrouwde omgeving. (Glimlacht)

Maar, ja.... Kom, ik heb nog een hele boel te doen: met die drukte van de voorbije dagen zijn er nog enige zaken op de agenda blijven staan.

SOPHIE: Als u tikwerk mocht?

MARLEEN: Zo'n vaart zal't wel niet lopen. O ja, Sophie, de vergadering dient zo weinig mogelijk gestoord te worden. Denk je eraan ?

SOPHIE: Mocht er iets dringend doorkomen, zal ik de adressen noteren, dan kan u later contact opnemen.

MARLEEN: Prima.

(Marleen naar't kantoor van Meranti.)

(Sophie verwijderd de hoes van de schrijfmachine en gaat achter haar bureau zitten.)

(John De Peuter, chef-export, een 30 er komt op langs de 'buitendeur')

JOHN: Hai, Sophie. Prettige dagen gehad ?

SOPHIE: Aanvaardbaar..... Eigenlijk was't niet veel soeps. Meestal komt Marleen Carlier met de kerst, zodat ik zelf naar vrienden kan.

Maar juffrouw Carlier kon niet, zodat ik met moeder opgezadeld zat.

JOHN: Ben je Carlier niet beu gezien ?

SOPHIE: Ach, 't is een braaf mens.

JOHN: Als je van 'kantoorfreaks' houdt ? Die is met'r werk getrouwd.

SOPHIE: Hou je theoretjes maar voor jezelf, John.

JOHN: Maar't is zo.... en als jij niet uitkijkt zit je over enige jaren in 't zelfde schuitje.

SOPHIE: Je verveelt me. 't Is niet omdat ze niet gehuwd is of met iemand samenwoont.....

JOHN: Voor zover we weten